

Διὰ τῆς περὶ ἡλεκτρισμοῦ θεωρίας τοῦ Maxwell (οὗτινος τὰς ἔξισώσεις μελετῶν διάσημος μαθηματικὸς ἀνέκραξεν: εἰνε ταῦτα ἔργα ἀνθρώπου ή Θεοῦ;) ἡ Μηχανικὴ ἔσχε μεγίστην ἐπὶ τῆς Φυσικῆς ἐπίδρασιν· ἐν τῇ Φυσικῇ ἐπίστης ὅλη ἡ Θερμοδυναμικὴ βασίζεται ἐπὶ τῆς Μηχανικῆς. Διὰ δὲ τῆς λεγομένης ἐνεργητικῆς Μηχανικῆς, τῆς σκοπούνσης τὴν γενίκευσιν τῆς ἔννοίας τῆς ἐνεργείας εἰς τὰ μηχανικὰ προβλήματα, ἔσχεν ἡ Μηχανικὴ καὶ ἐπὶ τῆς Χημείας ἐπίδρασιν.

Ἄξιοι μημόνευτος ἀνακαλύψις Μηχανικὴ κατὰ τὸν I^θ αἰῶνα εἶνε καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Hertz (τοῦ ἀνακαλύψαντος τὰ διμόνυμα ἡλεκτρικὰ κύματα, ἐφ' ὃν στηρίζεται ἡ ἀσύρματος τηλεγραφία καὶ τηλεφωνία) τεθεῖσα ἀρχὴ τῶν εὐθείων τροχιῶν.

Ἐκτὸς τῶν καθολικῶν τούτων προόδων τῆς Μηχανικῆς, ἀνεπτύχθη ἐκ παραλλήλου κατὰ τὸν I^θ αἰῶνα καὶ ἡ Ἀντοχὴ τῶν ὄλυκῶν καὶ ὑπῆρχον μὲν προγενέστεροι ἔργασιαν αὐτοῦ τοῦ Γαλιλαίου σχετικὰ πρὸς τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν κάμψιν, ὡς καὶ τοῦ Eulohρου σχετικὰ πρὸς τὴν ἐλαστικὴν γραμμὴν καὶ τὸν λυγισμόν, οὐχ ἡ τον ὅμως αἱ ἐπιστημονικαὶ βάσεις τῆς θεωρίας τῆς ἐλαστικότητος καὶ τῆς ἀντοχῆς τῶν ὄλυκῶν ἐτέθησαν κατὰ τὸν I^θ αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Young εἰσαγαγόντος τὴν ἔννοιαν τοῦ συντελεστοῦ τῆς ἐλαστικότητος, τοῦ Carnot (τοῦ ἀνακαλύψαντος ἐν τῇ θερμοδυναμικῇ τὰ διμόνυμα κυκλώματα) ἐπαναγαγόντος εἰς ἴσχυν τὸν περὶ ἐλαστικότητος νόμον τοῦ Hooke, ut tensio, sic vis, τοῦ Fourrier δόντος τὴν ἐξήγησιν τοῦ νόμου τοῦ Hooke, τοῦ Navier παρασχόντος

τὴν διμόνυμον ἔξισωσιν, τὴν μέχρι τοῦ νῦν ἀποτελοῦσαν τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀντοχῆς τῶν ὄλυκῶν, τοῦ De St Venant ἐπιλύσαντος πλείστα θεωρήματα περὶ τῆς ἐλαστικῆς ἰδίως γραμμῆς, τοῦ Clapeyron θέσαντος τὸ διμόνυμον θεώρημα τῶν τριῶν διοπῶν, τῶν Rankine, Bauschinger, Contamin, Wöhler, ὃν τὰ ἔργα θὰ ἔδωμεν ἐν τοῖς διδαχθησομένοις.

Σπουδαῖον ὕσαντως βῆμα προόδου ἦτο ἡ ἐν τῇ Μηχανικῇ εἰσαγωγὴ τῶν γραφικῶν μεθόδων, δι' ὃν οὐ μόνον αἱ ὑπάρχουσαι λύσεις ἀπλούστεραι ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ νέαι πολλὰ ἀνακαλύψεις θεωρημάτων καὶ μεθόδων ἐπετεύχθησαν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἡδη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου αἱ γραφικαὶ μέθοδοι ἐχρησιμοποιοῦντο, περιέπεσον διμῶς περὶ τὸ τέλος τοῦ I^θ αἰῶνος εἰς ἐντελῆ ἀρχηστίαν. Ἡ κατὰ τὸν χρόνον διμῶς τοῦτον ὑπὸ τοῦ Monge κατὰ τὸ πλείστον δημιουργηθεῖσα παραστατικὴ γεωμετρία καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν ἀναβιώσασα συνθετικὴ γεωμετρία μετὰ τῶν ἔργων τοῦ Poncelet ἰδίως προοειδίαν τὴν ὁδὸν διὰ τὰς γραφικὰς μεθόδους, διὰ τὴν γραφικὴν Στατικὴν ἢ Γραφοστατικήν, ἡς ἰδρυτὴς θεωρεῖται διδασκόμενος ἐν Zürich καθηγητὴς Culmann. Τὸ ἔργον τοῦ Culmann συνέχισαν καὶ συνεχίζουσιν ὁ ἀείμνηστος διάδοχος αὐτοῦ καὶ καθηγητὴς ἐν Zürich Γουλιέλμος Ritter, ὁ ἐν Aachen Αὔγουστος Ritter, οἱ Cremona, Castiglione, Maurice Lévy, Winkler, Mohr, Müller Breslau καὶ ἡ λοιπὴ πλειάς τῶν διασήμων καθηγητῶν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΡ. Φ ΚΟΥΣΙΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μεταλλεῖον τῶν Χαλάρων.—Τὸ 'Υπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν διὰ διακηρύξεως του (20 Αὐγούστου 1910) ἔξέθηκε εἰς διεθνῆ πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 2 τοῦ νόμου ΓΦΙΗ' (νπ' ἀριθ. 3518), τῆς 31 Δεκεμβρίου 1909 «περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ μεταλλείων νόμων», τὸ δικαίωμα τῆς διηγεοῦς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἐν Σερίφῳ μεταλλείου σιδήρου, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «μεταλλεῖον Ἀκρωτηρίου Χάλαρα».

Ἡ δημοπρασία θὰ ἐνεργηθῇ ἐν τῷ 'Υπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν τὴν 6/19 Μαΐου 1911, τοὺς δρούς δὲ αὐτῆς καθὼς καὶ τοὺς τῆς ἐκμεταλλεύσεως εὐρίσκει τις ἐν τῇ διακηρύξει δημοπρασίας ('Αθῆναι, 'Εθνικὸν Τυπογραφεῖον 1910), ἥτις περιλαμβάνει καὶ τὸν τοπογραφικὸν χάρτην, καθὼς καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑπὸ

τοῦ ὑπουργείου πρὸς μελέτην τοῦ μεταλλείου ἀποσταλέσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς. K.

Ἀτμοστρόβιλοι πιέσεως, ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων. (Zeitschr. des Vereines Deutscher Ingenieure. № 38. 1910).—Μετὰ τὰ εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τοῦ Καθηγητοῦ Gutermuth ἐπὶ ἀτμοστροβίλων πιέσεως μετὰ ἐνδιαιμέσου ωμούσιως συστήματος Schultz, ἡ Γενικὴ Διοίκησις τοῦ Γερμανικοῦ ναυτικοῦ ἀνέθεσεν εἰς τὴν ἑταῖρίαν Weser ἐν Bremen, τὴν κατασκευὴν τεσσάρων ἀτμοστροβίλων τῶν 385 Ἰ. πρὸς κίνησιν τῶν δυναμομηχανῶν τοῦ θωρηκτοῦ «Thüringen». Οἱ Στρόβιλοι οὗτοι ἐργαζόμενοι ὑπὸ ἀριθμὸν περιστροφῶν 2000 ἀνὰ πρῶτον λεπτόν, δαπανῶσιν 7,15 χιλιόγραμμα ἀτμοῦ κεκορεσμένου πιέσεως 12 ἀτμοσφαιρῶν κατὰ τὴν εἰσοδοὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Στρόβιλον,

άνα ἄπον και ὥσαν, ὑπὸ πίεσιν ἐκροῆς ἐν τῷ ψυγείῳ 0,1 ἀτμ., ἵτοι 11 χιλιόγραμμα ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τούτου ἀνὰ ὅριαν χιλιοβάττη, ἐν πλήρει φροτίῳ, καὶ 13,5 χιλγμ. ἐν ἡμισείᾳ ἐπιφροτίσει.

Οἱ Στροβίλοι οὗτοι κέκτηνται 5 βαθμίδας πιέσεως μετὰ μερικῆς ἀποδοχῆς, ἔξ διν αἱ τέσσαρες πρῶται κέκτηνται ἀνὰ 2 βαθμίδας ταχύτητος.

Ἐπὶ Στροβίλων τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ τύπου, ἀλλὰ μεγαλειτέρου ἔργου (3250 Ἰπ. ὑπὸ ἀριθμ. στροφῶν ἀνὰ πρῶτον λεπτὸν 1500), ἡ δατάνη τοῦ κεκρεσμένου ἀτμοῦ, θερμοκρασίας 290° C. πρὸ τῆς βαλβίδος τῆς εἰσροῆς, ὑπερπιέσεως 13 ἀτμοσφαιρῶν, καὶ ὑπὸ πίεσιν ἀτμοῦ ἐν τῷ ψυγείῳ 0,1 ἀτμ. κατῆλθε εἰς 6,85 χιλιόγραμμα ἀνὰ ὅριαν χιλιοβάττη, ὑπὸ ἐπιφροτίσιν ἵσην πρὸς τὰ $\frac{3}{4}$, εἰς 6,85 χιλγμ. | ΩXB ὑπὸ ἐπιφροτίσιν ἵσην πρὸς τὸ $\frac{1}{2}$, καὶ εἰς 8,65 χιλγμ. | ΩXB ὑπὸ ἐπιφροτίσιν ἵσην πρὸς τὸ $\frac{2}{3}$ τῆς κανονικῆς.

Σεπλ.

Κατεργασία τῶν δόδοντων τῶν δοδοντών τροχῶν. Νέον Μηχάνημα. — Ός εἶναι γνωστόν, τὰ περισσότερα τῶν ἐν Πειραιεῖ Μηχανουργιῶν ἔργοστασίων, τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' εἰδικῶν μηχανημάτων, κατεργάζονται τὰς πλαγίας ἐπιφανείας τῶν δόδοντων τῶν δοδοντών τροχῶν διὰ τῆς χειρός, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ χυτηρίου καὶ τοῦ τορνευτηρίου ἔξοδόν των, οὕτως ὡς τε εἶναι ἀδύνατον νὰ παρουσιάσωσι τελείαν κανονικότητα ἐν τῇ κατασκευῇ καὶ συνεπῶς ἐν τῇ λειτουργίᾳ.

Όπως ἐπιτευχθῇ λειτουργία ἀθόρυβος καὶ ἔλαττωσις τοῦ ὑπὸ τῶν τριβῶν καταναλισκομένου ἔργου, εἶναι ἀπαραίτητον δπως αἱ πλάγιαι ἐπιφάνειαι τῶν δόδοντων—αἱ καθορίζουσαι τὴν ἐγκάρσιον αὐτῶν διατομὴν—κατεργασθῶσι διὰ τῆς γνωστῆς δοδοντοπλάνης, ἡ δποία καὶ τὸ σχῆμα τῆς καμπύλης τῶν ἐπιφανεῶν τούτων καθορίζει, διὰ τύπου ἐν μεγεθύνσει, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ βήματος μὲ μεγίστην κανονικότητα παρέχει.

Εἰς τὸ Iron Age τῆς 29 Σεπτεμβρίου ὁ

κ. LLVOD περιγράφει μηχανήν κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τῶν Smith and Conventry, ἵτις χρησιμεύει διὰ τὸ αὐτόματον πλάνισμα τῶν δόδοντων τῶν κωνικῶν δόδοντων τροχῶν, δι' ἐργαλείων μὴ ἔχόντων τὸ σχῆμα τῆς κατατομῆς τῶν δόδοντων καὶ ἀνευ τύπου.

Τὰ δύο ἐργαλεῖα τῆς μηχανῆς ταύτης, εἰσὶν δομια πρὸς τὰ τῆς κοινῆς πλάνης, εἰσὶ τοποθετημένα ἐπὶ συρτῶν δοδηγούμενων—καθ' ὃν τρόπον ἐν τῇ διπλῇ ρινιζούσῃ—πλάνη (étau-limeur) καὶ κατεργάζονται συγχρόνως τὰς δύο πλαγίας ἐπιφανείας ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δόδοντος.

Οἱ δοδηγοὶ τῶν εἰσὶν κεκλιμένοι ὁ εἰς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄλλον, εἰς τρόπον ὕστε, τὸ σημεῖον τῆς τομῆς τῶν ἀξένων νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν κορυφὴν τοῦ κώνου τοῦ κατεργαζομένου τροχοῦ καὶ δύνανται ἐπὶ πλέον, ν' ἀπομακρύνωνται βαθμιαίως κατὰ τὴν λειτουργίαν, δπως ὑποχρεώσωσι τὰ ἐργαλεῖα, κατὰ τὴν πρόσδον τῶν, εἰς τὴν καταγραφὴν δοδηγητρίας καμπύλης, παρομοίας πρὸς τὸ σχῆμα τῶν δόδοντων τοῦ πλανιζομένου τροχοῦ:

Ο τροχὸς οὗτος στρέφεται περὶ τὸν ἀξονά του, οὗτως ὕστε πάντες οἱ δόδοντες του νὰ πλανισθῶσι συγχρόνως καὶ λαμβάνει κίνησιν προχωρητικὴν γωνιάδη περὶ τὴν κορυφὴν του, ἵτις προσδιορίζει τὸ βάθος τῶν μεταξὺ τῶν δόδοντων κενῶν, καθὼς καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐπίσης, εἰς ἔκαστην στιγμὴν τῶν πλανιζόντων ἐργαλείων.

Ο συγγραφεὺς περιγράφει τοὺς μηχανισμοὺς τῆς κινήσεως τῶν ἐργαλείων, τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ τροχοῦ περὶ τὸν ἀξονά του, τῆς προχωρητικῆς κινήσεως τοῦ αὐτοῦ τροχοῦ περὶ τὴν κορυφὴν του καὶ τῆς κινήσεως τῆς ἀποστάσεως τῶν ἐργαλείων καὶ δίδει, πρὸς τούτοις, τὰς πληροφορίας περὶ τὸν τρόπον τῆς ρυθμίσεως τῶν ἐργαλείων τούτων, τῶν δοδηγῶν τῶν καὶ τῆς θέσεως τοῦ κατεργαζομένου τεμαχίου, δπως πλανισθῇ κωνικὸς τροχὸς δρισμένος, ἐπὶ τῆς μηχανῆς ταύτης.

Γ. Π. Ρ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

J. Hirschwald. Die Prüfung der natürlichen Bausteine auf ihre Wetterbeständigkeit. Βερολίνον 1908 (σελ. 675): ἐπίσης ἐν Zeitschr. für praktische Geologie 16, 1908, pp. 257, 375, 464. Τὸ ἔργον τοῦτο ἔξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἐργων Ὑπουργείου τῆς Πρωσσίας, δπερ εἰχεν ἀναθέσει εἰς τὸν συγγραφέα τὴν μελέτην ὅλων τῶν σχετικῶν ξητημάτων ὡς πρὸς τὴν ἀνθεκτικότητα τῶν διαφόρων πρὸς οἰκοδόμησιν χρησιμευόντων λίθων ἀπέναντι τοῦ ψύχους, τοῦ ὑδατος καὶ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν.

K. Κιενᾶ, H. Γούναρη, A. Παπαμάρκου. Τὸ μεταλλεῖον «Ἀκρωτήριον Χάλαρα» καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν συνεχομένη ἀπαραχώρητος ἔκτασις τῆς νήσου Σερίφου. Ἀθῆναι 1910.